

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **Z. M.**
e. č. X
státní příslušnost X
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2020, č.j. OAM-95/ZA-ZA11-D02-2020

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2020, č.j. OAM-95/ZA-ZA11-D02-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“), je Spolková republika Německo (dále jen „SRN“ nebo „Německo“). Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 28. 2. 2020, žalovaný shrnul zjištěný skutkový stav, zejm. obsah poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 5. 2. 2020 a pohovoru provedeného se žalobcem téhož dne. Žalobce mj. uvedl, že odjel ze své vlasti letecky do Berlína dne 8. 9. 2019 na základě bezvízového styku pro občany Gruzie. V SRN setrval až do svého odjezdu do ČR, kam přicestoval autobusem přes Polsko.
3. Jako důvod své žádosti uvedl, že ve vlasti je pronásledován, neboť se před dvěma roky zúčastnil voleb. Podporoval stranu Gruzínský sen, ale stoupenci strany Národní hnutí ho začali pronásledovat a řekli mu, že pokud zemi neopustí, tak ho uvězní. Žalobce při pohovoru dále uvedl, že v SRN jednoho dne potkal muže, který mu vyhrožoval v Gruzii. Proto se raději rozhodl vycestovat. V SRN ale žádné potíže neměl, dostal finanční příspěvek i zdravotní pojištění. Do SRN tedy žalobce nemá žádný důvod se nevrátit, kromě setkání s oním mužem.
4. Žalovaný dále citoval příslušná ustanovení čl. 7 – 15 nařízení Dublin III a dovodil, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z těchto kritérií. Podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady platí, pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, kde byla žádost podána.
5. Žalovaný též požádal německou stranu o převzetí žalobce a dne 12. 2. 2020 obdržel sdělení, že německá strana se považuje za příslušnou k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochraně.
6. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda v Německu nedochází k tzv. systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí v SRN nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o azyl.

7. Dále se žalovaný zabýval i tím, zda nejsou splněny podmínky pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Shledal, že žalobce nemá na území ČR žádné přímé rodinné vazby podle čl. 2 Nařízení Dublin III a nevyjádřil ani žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v SRN. Žalovaný konstatoval, že nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
8. Z uvedených důvodů žalovaný uzavřel, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a proto řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

III. Žaloba

9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že posouzení možnosti jeho předání do SRN ze strany žalovaného bylo nedostatečné s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 nařízení Dublin III. Podle judikatury správních soudů musí žalovaný jakožto odborný orgán státní správy v rozhodnutí o přemístění zkoumat otázku, jestli podmínky přijetí členským státem EU jsou v souladu s nařízením Dublin III, tzn. jestli nevykazují takové systémové deficity, že by hrozilo nelidské či ponižující zacházení se žadatelem (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č.j. 9 Azs 29/2015-19, přístupné na www.nssoud.cz).
10. Závěry žalovaného o této otázce musejí mít oporu v zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, popř. v dalších podkladech, které jsou obsaženy ve správním spisu. Žalovaný musí ve smyslu § 23c zákona o azylu shromáždit relevantní, věrohodné a aktuální informace o právním rámci azylového systému členského státu a o jeho reálném fungování.
11. Napadené rozhodnutí pouze zcela obecně konstatuje, že neexistuje žádné rozhodnutí vydané na úrovni EU nebo ESLP, které by deklarovalo systematické nedostatky v Německu. Podle názoru žalobce žalovaný nedostál uvedeným požadavkům a jeho posouzení přijímacích podmínek německého azylového systému je zcela formální. Odůvodnění je zcela obecné, což nelze akceptovat s ohledem na povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné povinnosti. Posouzení přijímacích podmínek německého azylového systému obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí je pouze zcela formální. Takový způsob hodnocení žalovaný využívá prakticky v každém svém rozhodnutí v obdobných věcech.
12. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a zároveň požádal, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný především zdůraznil, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro daný případ vázán. Jím vydané rozhodnutí je založeno na správném posouzení skutkového stavu, přičemž správní orgán vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí.
14. Žalovaný shrnul námitky žalobce a uvedl a poukázal na právní úpravu obsaženou v čl. 3, čl. 9 odst. 1 odst. 2 nařízení Dublin III. SRN uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce.
15. Žalovaný se také zabýval skutečností, zda v případě Německa existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatele, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Podle přesvědčení žalovaného žalobci nehrozí v Německu nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
16. Napadené rozhodnutí žalovaného je podloženo logickými a právními úvahami a je řádně odůvodněno. Spolu se souhlasem k rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě krajský soud rozhodl usnesením ze dne 1. 4. 2020, č.j. 33 Az 18/2020-16 (pravomocné ke dni 6. 4. 2020) tak, že jej zamítl.
19. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil, že se žalobce dne 31. 1. 2020 dostavil do Příjímacího střediska Zastávka a téhož dne podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Disponoval řidičským průkazem. Žalobce poskytl údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu a dále také v rámci pohovoru uvedl skutečnosti, z nichž vyplývá, že je svobodný a bezdětný a v SRN pobýval od září 2019, kde také podal žádost o mezinárodní ochranu. V jeho vlasti ho pronásledují kvůli jeho podpoře straně Gruzínský sen. Poradili mu, že ČR je dobrá země pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. V SRN dostával finanční příspěvek a měl zdravotní pojištění. Nemá žádný důvod se do SRN nevrátit, ale rozhodnutí o navrácení nehodlá respektovat. Ve správním spisu je dále založen přípis z německého Bundesamt für Migration und Flüchtlinge ze dne 12. 2. 2020, podle něhož SRN akceptuje žádost o přijetí zpět či převzetí žalobce za podmínek čl. 18 odst. 1 nařízení Dublin III.
20. Ve správním spisu je založena Informace OAMP ze dne 27. 11. 2019 „Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu“. Při seznámení s podklady dne 31. 1. 2020 žalobce

nenavrhoval žádné doplnění podkladů pro rozhodnutí. Pouze uvedl, že se bojí nebezpečí od Gruzínů, kteří mu vyhrožovali již v jeho vlasti.

21. Žaloba **není důvodná.**
22. Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.
23. Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
24. Podle čl. 18 odst. 1 písm. a) Nařízení Dublin III platí, že členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen převzít za podmínek stanovených v člácích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě, posoudit jeho žádost a dokončit řízení o ní.
25. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
26. Krajský soud z hlediska citované právní úpravy přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel zejm. z právního názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74 (přístupný na www.nssoud.cz), z něhož se podává, že bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení.

27. Ke vzneseným žalobním bodům krajský soud uvádí následující. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil otázku existence tzv. systematických nedostatků v SRN a jeho posouzení přijímacích podmínek německého azylového systému je zcela formální, krajský soud uvádí následující. Je třeba přisvědčit žalobci v tom, že odůvodnění žalovaného je v tomto směru poněkud paušalizované, nicméně není pravdou, že by potřebná minimální míra individualizace právního názoru žalovaného na poměry žalobce zcela chyběla. Žalovaný dospěl k závěru, že německý azylový systém netrpí systémovými nedostatky, a to na mj. na základě informace MV (OAMP) Informace OAMP ze dne 27. 11. 2019, v níž jsou s dostatečnou mírou podrobnosti rozebrány jak podmínky vedení příslušných vnitrostátních řízení, tak i podmínky fungování azylových zařízení. Je navíc zřejmé, že se při svém několikaměsíčním pobytu v SRN s žádnými projevy eventuálních nedostatků v azylovém systému nesetkal a neměl podle svých slov v Německu žádné problémy s úřady. Jeho důvody pro opuštění Německa byly opřeny čistě strach z mužů, kteří mu měli vyhrožovat v jeho vlasti. Tyto skutečnosti nijak nenaznačují, že by se žalobce v SRN setkal s okolnostmi, které by bylo možno podřadit pod pojem systémových deficitů azylového systému tohoto členského státu EU.
28. Krajský soud dále nepřehlédl, že žalobce ve správním řízení měl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí (včetně citované Informace OAMP ze dne 27. 11. 2019) a mohl navrhnout opatření dalších podkladů k fungování německého azylového systému, jestliže se domníval, že citovaný dokument není pro posouzení situace v Německu dostačující. Žalobce tak ze svého pohledu nezavdal žalovanému žádný důvod, aby situaci v Německu dále prověřoval. Dále je třeba konstatovat, že citovaná zpráva (kompilace dalších podkladových zpráv různých organizací) je ve vztahu k datu vydání napadeného rozhodnutí zcela aktuální a relevantní. Krajský soud tedy neshledal, že by žalovaný neshromáždil dostatečné podklady pro hodnocení situace v přijímajícím členském státě (§ 23c zákona o azylu).
29. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že v případě přijetí zpět do SRN nehrozí žalobci riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, jedná se o závěr odůvodněný a akceptovatelný.
30. V tomto ohledu krajský soud poukazuje rovněž na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č.j. 4 Azs 73/2017 - 31 (bod 34 odůvodnění), podle něhož „Z rozhodovací praxe správních soudů a správních orgánů ani z obecně dostupných informací nevyplývají žádné poznatky o tom, že by v Německu, Dánsku, Švýcarsku či Nizozemí docházelo k systémovým nedostatkům či alespoň pochybnostem o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. S ohledem na konkrétní okolnosti nelze ani dovodit, že by stěžovateli předáním do těchto států hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, či že by žádosti o mezinárodní ochranu byly v těchto státech posuzovány v rozporu se zásadami azylového práva. Uvedené státy patří mezi vyspělé demokratické země s fungujícím právním systémem, které dodržují vysoký

standard ochrany lidských práv. Všechny tyto členské státy jsou obecně považovány za bezpečné země.

31. Co se týká nedostatečného posouzení podmínek pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, krajský soud uvádí následující. Žalobce ve své žalobě tuto námitku nijak blíže nerozvedl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že proč se rozhodl čl. 17 nařízení Dublin III neaplikovat (tzn. převzít příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu). Stran posouzení otázky přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v tomto ohledu, tedy zda bylo odůvodnění této otázky dostatečné a přiměřené okolnostem případu, krajský soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, přístupný na www.nssoud.cz. Je na první pohled zřejmé, že případ žalobce nespadá do kategorie případu hodného zvláštního zřetele. Proto ani tuto námitku nepovažoval krajský soud za důvodnou.
32. Krajský soud tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo nepřezkoumatelností či bylo založeno na nedostatečně zjištěném stavu věci v otázce fungování azylového systému v SRN a ani v otázce uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III, a proto žalobní námitky tedy nejsou důvodné.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

33. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
34. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, a proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II a III tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. května 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

